

Муносибат

«Чӣ қадаре, ки умри ман дороз мешавад, дар зиндагӣ ман бештар таъсири муносибатро ҳис мекунам. Муносибат барои ман аз ҳақиқат ҳам муҳимтар аст. Муносибат аз гузашта, аз маълумот, аз пул аз ҳолат, аз муваффақияту номуваффақиятӣ ва аз дигар чизҳое ки одамон мегуянд мекунанд ё фикр мекунанд муҳимтар аст. Ҳам то муносибат аз намуд, аз тӯҳфадиҳи ва маҳорат ҳам муҳимтар аст. Муносибат созандаву вайронкунандаи муасисаву калисо ва хона аст.

Ин чизи олист, ки мо ҳар рӯз муносибатро ба назар гирифта рӯзро қабул мекунем. Мо гузаштаи худамонро иваз карда наметавонем..... неметавонем воқеиятеро, ки одамон бо як роҳи муайян амал мекунанд иваз кунем. Мо наметавонем ногузириро иваз намоем ва ягона васила – торе барои бозӣ дардан дорем ин муносибат мебошад..... Ман ба он муътақидам, он ҳолатҳое, ки ба ман рӯй медиҳанд 10% фоизи онҳо ҳаёти мебошанд ва лекин эътинои ман ба онҳо 90%-ро аксуламал нишон медиҳад. Боварӣ дорам, ки ин ҳолат бо ту ҳам ҳамин тавр аст..... Мо худамон масъули муносибатамон ҳастем.»

Чарлс Свендол